

selle pärrast tahhab tappelda, ütlen ma temmale otse lohhe, rahhulise melega, et ma sedda Jummal ja inimeste ees õiguseks pean, sedda illekohhut wähhegi tasjuda, mis ta teile on teinud. Mo mees on teile enam lurja teinud, kui minna heaks wõin pöördä! —“

Anna ei wõinud halleduse ja rõnu pärrast sõnnagi lausuda; silma wessi olli temma kostus.

13.

Kasil langes ilka weel süggawamale; ta wöttis omma naese järrelt, mis kätte sai, miis ärra ja jõi winaks. Naesele olli mitmest polest nõuu annud, ennast temmast lahutada; agga temma ei wõtnud sedda nõuu, ta usk olli se peale kindel, et Jummal rasemat riisti ta peale ei panne, kui ta landa jõuaks.

Ühhel päwal olli Kasil jälle kõrtsis ja pakkus omma huld kihlasõrmust kõrtsmilule wina wõlla eest. Kui kõrtsmil sõrmust kätte wöttis, sai Jummal Wain maad, temma kõwra süddamega ligutada. Se tunnistas ennese wastu, et ta pörgulise karwala wihhaga waest tiskeri olli ärraeksttanud. Kõrtsmitu wagga naene olli omma mehhele ta illekohhut jaggedaste töössiste sõnadega mele tulletanud, mis läbbi tundmise sädde ta süddamesse tuli. Ta wöttis sõrmukse kätte, läks teie tuppa ja ütles raske süddamega omma naesele: „Nä, Maria, sedda on mulle praegu tisker annud, et selle eest napsu wõiks sada.“

Ehmatusega ütles teine: „Oh rasket asja! woi ni süggawast on se õnnetu langemud! Mees, mees, küll sinul on palju wastamist!“

Mees ütles agga: „Säh, ja wõid sedda sõrmust Kasiku enmandale taggasi anda.“

14.

Kui Kasil õhtul koju tuli, püdis ta ennese parramat kät, kus sõrmus pudus, ennamiste taskus hoides warjata.

Teisel hommikul hullus ta kui muinas lamma kõil maja nurgad läbbi, tähhele pannes, kas middagi ta kätte putuks, mis eest wina wõiks sada.

Anna piddi kottu wälja miinema, ja kui ta tunni aja pärrast jälle tuli, silmas ta kappi otja, kus ta Piibel muudu seisis, — se olli ärra. — Anna, sõnnuta ehmatusesi, löi käd kottu, löndis kohlund süddamega toas eddasi ja taggasi, sest ta mõistis, kes Piibli olli ärrawinud.

Kasil olli Piibliga kõrtsi läinud. Kui perremees tedda näggi tulleswad, pöras ta selga temma pole, ta ei tahtnud õnnatumat jodilut enam nähha. Agga Kasil wöttis tühja klast, löi sellega wastu letti ja hüdis: „Kõrtsmil, andle napsu!“

„Teil polle jo rahha“, ütles teine, ilma et ümberpöras.

„Se on küll töss“, ütles Kasil, „agga mul on üks ramat müa, selle eest wõite mulle õnneti kõige wähhemast jutäie wina anda.“

Kõrtsmil ehmatas, kui näggi, et se Piiblimat olli ja ütles: „Ei ma sedda teie käest ärra osta, sedda wige agga jälle koju taggasi.“

„Oh, hea kõrtsmil“, öhtas waene wina jullane, „ärge mitte nõnda räfige, ma polle tänna weel tillagi jonud, ma'p wõi ilma winata olla. Olgu üks aimulegi klast täis! Teie ollete mind ahwatanud joma, ja niisid, kui ma enam wina ei woi jätta egga temmata ellada, niisid ei tahha teie mulle sedda mitte enam anda; se polle mitte õige teiest.“ — Reid sõnnu sõlbes, jooksis silma wessi jodiku filmist kui allikatest mahha.

Kõrtsmitu südda olli wagga ligatud, ta wöttis Piibli kätte ja löi sedda lahti. Ramatu lare peale ollid need sõnad kirjutud: „Kui sinu sõnna ei ollaks mo jahutamine olund, siis ollaksin ma ommas willeksuses annugi hulka läinud.“ — Ta mõtles: minna ollen nende hullaja! — Mittu kofta olli Anna plijatspulga kriipsuga ärra märkind. Ka